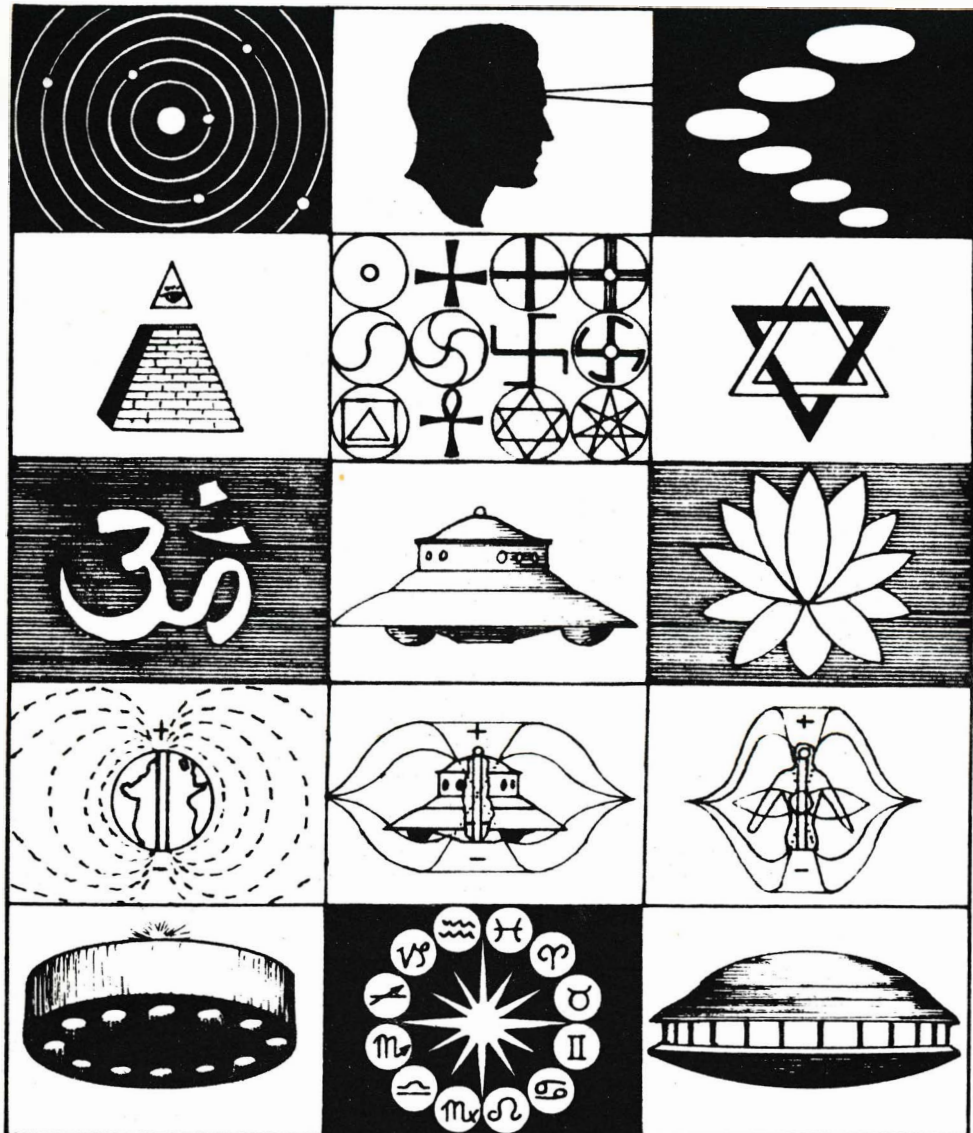

• FAKTA? •

NR. 2 - 1972

3. årgang

**TIDSSKRIFT FOR FILOSOFI, FYSISKE OG
PSYKISKE FENOMEN OG UVANLIGE HENDELSER**

XX

I N N H O L D:

Norsk forening for PSYKISK STUDIUM OG INFORMASJON.....	1
TRUSSEL FRA RUMMET?.....	2
DET ER IKKE ALTID AT DE FLYVENDE TALLERKENER ER SUKKERGODT!	3
TALLERKEN-FRAMDRIFT.....	5
HVETEN OG KLINTEN.....	9
NYTT FRA VITENSKAPEN: Nye planeter? ...	10
DET MENNESKELIGE VESENS MENTALITET - kortfattet billedlig beskrivelse.....	11
TANKETRENING.....	12
MENTON - FRÅSEGNA: Ein bodskap til 3½ milliard grannar på planeten Jorden frå biologar og miljø-vernforskarar....	13

XX

FAKTA? POSTBOKS 2720 - 5010 BERGEN - NORGE

Postgiro 32 17 52. Ansv.red.: A. Overholdt

XX

XX

XX

XX

XX

PSYKISK STUDIUM OG INFORMASJON

Priser og andre oppl. finnes på side 2 i forrige nummer!!!

TRUSSEL FRA RUMMET?

av Leif Nielsen

Er vi - menneskene - de eneste privilegerte i universet? Er jorden den eneste planet i dette og andre solsystemer, som har liv? Som har et leven av dyr og høytsiviliserte individer? Inntil dato er det fra tid til annen blitt understreket, at det er det. Men hvorfor? Det er det ikke noen, som har kunnet gi et fyldestgjørende eller fornuftig svar på. Men er det så gitt, at det er riktig å tro på noe slikt?

Selvfølgelig er det ikke det: men når det ikke har vært et tilstrekkelig underbygget bevismateriale om, at det virkelig eksisterer liv annetsteds, er det blankt blitt tilbakevist av de fleste vitenskapsmenn. Allikevel kan den tanke, at det kanskje allikevel ikke er helt umulig, godt facinere én. Hele det begrep, at det er noe, som vi kaller et univers, men som vi i virkeligheten ikke aner, hva er, er noe mystisk, noe ufattelig. Det kan ikke begripes av noe menneske, like meget hvor gjerne det enn ville.

Er det kun illusjoner, når noen mennesker påstår, at de har sett flyvende tallerkener, eller hva man nå skal kalle det. Vitenskapsmennene betegner dem UFO'er. Så lenge, vi ikke aner mere om det, er det jo en helt riktig betegnelse.

Jeg tror, at det er noe levende annetsteds. Det er så mange ting i de opplysninger, som er fremkommet, når det er observert en eller annen UFO, at det må være noe om det snakk, at det finnes andre folk i universet.

Hva det kan være av liv, hvilken form, og hvor høyt utviklet det er, er umuligt å vite, men hvis det er en sivilisasjon bak de formodede UFO'er, er det noe, som tyder på, at den er mange hundrede år foran vår.

Det følgende er det sikkert ikke mange, som vil tro på. De fleste vil påstå, at det er utopisk å beskjeftige seg med den slags tanker. Men gjennom de formodede riktige opplysninger fra mennesker, som påstår å ha sett UFO'er, har vi fått vite, at de er lysende og beveger seg med en utrolig høy hastighet. Fra en situasjon, hvor en mann så en UFO, har vi fått fortalt, at hans bil gikk i stå. Derpå så han en lysende gjenstand komme glidende hen over himmelen, og den sto stille i luften kun noen få hundrede meter fra det sted, hvor han var tvunget til stansingen. Etter en stund forsvant gjenstanden med voldsom hastighet, og så kunne han plutselig kjøre igjen.

Det har vært flere liknende tilfeller. Det kan altså tyde på, at UFO'ene har en voldsom kraft, hvormed gjenstanden momentvis har vært i stand til å ødelegge den kraft, som dannes under kjøringen.

Det er kanskje ikke så utenkelig, som mange tror, at et annet folkeslag ville være i stand til å ødelegge oss. Det kan muligens være, at det - et eller annet sted i verdensrommet - er en sivilisasjon, som styrer alt på jorden, og som holder øye med vår utvikling - for så å ødelegge oss den dag, vi kommer så langt, at vi ikke lengere har kontroll over oss selv.

Det er en tanke, som forhåpentlig aldri realiseres - aldri vil få betydning. Nettopp av den grunn, at universet er så uendeligt. Vi arbeider oss lengre utad: men når vi noensinne så langt, at vi kan få noen av disse spørsmål oppklart? (Ringkjøping Amts Dagblad, 1. april 1972.)

Overnevnte artikkel - og "Det er ikke alltid at de flyvende tallerkener er sukkergodt!" - er hentet fra Dansk UFO Tidsskrift, det er utgitt av Dansk UFO Center, som ledes av Willy Wegner. Adressen til D-UFO-C er Refsvej 62, 7700 Thisted.

DET ER IKKE ALTID AT DE FLYVENDE TALLERKENER
ER SUKKERGODT!

af Willy Wegner

Den helt alminnelige oppfattelse blant flertallet av ufologer, er at de flyvende tallerkener kommer med fred og gode hensikter. De vesener som sies å være ombord i disse fartøyer beskrives ofte som pene, hyggelige og gode mennesker som ser ut som oss, men som regel litt penere. Disse engleaktige vesener bringer ofte et budskap med seg til jordens befolkning, som sier at vi skal være gode mot hverandre og som antyder et håp for jordens befolkning i fremtiden.

Imidlertid er ufo-saken ikke alltid helt så sukkersøt som her fremstillet. Det er også beretninger som mange ufologer gjerne fortrenger og helst helt glemmer. Det er beretninger om vemmelige, onde og fiendtlige vesener, i hvis kjølvann det som regel følger sykdom eller død.

Hvis disse hendelser hvor folk ser ufonauter er drømmer eller fantasi, hva det jo er en mulighet for, kan disse beretninger jo allikevel si et og annet. Tar man den første kategori av rumfolk, så kan det symbolisere drømmen om det fullkomne menneske - det pene, det rene og det gode. Den andre kategori kunne kanskje tolkes som et bilde av mennesket som det er nå - det onde, det selviske og det hensynsløse. Men dette er naturligvis ikke noen merkelig ufologisk tankegang å ha.

I Fredriksberg UFO Studiekreds' medlemsblad: UFO Aspekt nr. 2, 1972, er det en artikkel om helbredelse via flyvende tallerkener, (gjengitt i FAKTA? nr. 1, 1972: "Helbredelse gjennom UFO's". red.s anm.) Jeg vil i det følgende trekke tre beretninger frem som tyder på det motsatte - sykdom og død via flyvende tallerkener.

1) Den 7. januar 1970 møter to finske skiløpere, Aarno Heinonen og Esko Viljo, en flyvende tallerken og ser et vesen stå i en lysstråle under fartøyet. Det lille vesen, 90 cm., står med en sort kasse i hendene hvori det er likesom et "øye". Hendelsen tar kun omkring 20 sekunder. Da objektet er forsvunnet merker Heinonen at han blir følelsesløs i hele høyre side. Hans ben kan ikke lenger bære ham og han styrter om.

Viljo måtte derfor slepe Heinonen hjem. Etter hjemkomsten får Heinonen hodepine, oppkastninger og hans urin blir sort som kaffe. Hans rygg verker og han er øm i alle ledd. Viljo var sluppet fra hendelsen i skogen med et rødt oppsvulmet ansikt. Begge menn var syk i lang tid etter, så sent som i mai 1970 kunne Heinonen ikke holde balansen.

Om sykdommen skyldes utstrålingen fra selve objektet eller fra rummannens lille sorte kasse er ikke til å si, men noen gavnlig påvirkning hadde denne opplevelse ikke. (1)

2) Den 4. juli 1969 ses et objekt landet ved en gård nær anolaima i Columbia. Arcesio Bermudez betrakter fartøyet fra en avstand av kun seks meter. I skjæret av en lykt seg han et vesen av alminneligt utseende inne i fartøyet, det eneste usedvanlige er at vesenet lyser. Etter hendelsen vendte Bermudez tilbake til gården og beretter om det. Også andre så fartøyet, men på lang avstand.

To dager etter hendelsen ble han meget syk og hans temperatur dalte. Etter ytterligere et par dager hadde han sorte oppkastninger og blodig diare. Den 12. juli ble han brakt til hospitalet i Bogota hvor han døde samme dag. Den medisinske rapport sier at dødsårsaken var tarmkatarr, men legene hadde ikke kjennskap til ufo-opplevelsen. (2)

3) Den 13. august 1967 ser Inacio de Souza og hans kone tre merkelige vesener stå mellom dem og et landet objekt. Hendelsen foregikk ved deres hjem i Brasil.

Vesenene var kledd i tettsluttende, hudfarvede drakter, tilsynelatende hadde de intet hår og liknet barn. Da de merkelige vesener fikk øye på de Souza og hans kone, løper de hen mot dem. De Souza blir redd og skyter etter dem med en rifle hans kone har hentet i huset. I det samme han skyter kommer det en grønlig lysstråle ut av fartøyet og rammer ham i brystet. Han faller om og de tre vesener skynder seg tilbake til fartøyet som straks letter.

Tre dager etter opplevelsen kommer gårdens eier hjem og finner de Souza meget syk. Han hadde sterk kvalme, en merkelig prikkende fornemmelse og nedsatt følsomhet over hele kroppen.

Inacio de Souza blir ført til et hospital i byen Goiana, hvor legene fant brennmerker på hans overkropp. Blodprøver viste en endring i blodet fra det normale - de Souza hadde leukemi. Innen 60 dager var de Souza død. (3)

Man kan finne mange av den slags hendelser når man leser det rapportmateriale igjennom som kommer frem i internasjonale ufo-blader. Jeg har valgt tre beretninger fra et dansk blad: UFO-NYT.

Mange tilhengere av de pene rummennesker vil muligvis hevde at disse beretninger er søkte, ja endog svindel. Meget vel, men slik er forholdet også med de mere hyggelige beretninger hvor man blir traktet med liflige drikker i rumskip. I den henseende er det stort sett likevekt.

Med hensyn til de i denne artikkel nevnte hendelser har jeg ikke vurdert om det kan være sant eller ikke. Det kan De gjøre, som De selv vil. Men sett utfra den synsvinkel at beretningene er helt sanne, også disse mere skremmende eksempler, er det ikke helt ufarlig for ufologer å dra på observasjonsturer. Skulle De komme ut for å se et landet objekt, så er det altså ikke tilrådelig å løpe med utbredte armer og kysseklar munn hen mot fartøyet - man kunne jo bli overrasket.

Referanser: (1) UFO-NYT nr. 5, 1970. Side 191-196.
(2) UFO-NYT nr. 2, 1970. Side 61- 63.
(3) UFO-NYT nr. 1, 1970. Side 10.

P.S./ Følgende advarsel kan meget apropos bringes. Den finnes i Frank Edwards bok: Flying Saucers - Serious Business.

ADVARSEL!

Å oppholde seg nær uidentifiserte flyvende objekter kan være skadelig for mennesker. Stå ikke under et UFO som svever i lav høyde. Rør ikke, og forsøk ikke på å røre et landet UFO.

I alle tilfelle er det sikreste man kan gjøre å gå vekk hurtigt, og la militæret overta saken. Det er en mulighet for strålings-fare, og det er kjente saker hvor personer er blitt brent av stråler fra UFO'er. Detaljer om disse saker er medtatt i denne bok.

TA INGEN SJANSER MED UFO'ER.

- - -

Ovenstående forutsetter at de flyvende tallerkener i det hele tatt eksisterer som bemannede rumskip fra andre kloder, som arbeids-hypotese går det jo meget godt, men hvordan er virkeligheten?

oooooooooooo0000000000000000oooooooooooo

Ved en internasjonal konferanse om kommunikasjon med utenomjordiske intelligenser, som nylig ble holdt ved et observatorium i Sovjetisk Armenia, ble det uttrykt frykt for at sivilisasjoner på andre planeter kan være umulige å registrere med noe av det utstyr som er tilgjengelig for menneskene idag. Dette skulle visstnok ikke skyldes feil ved instrumentene, men det at sivilisasjoner, som man antar er kommet lengre enn oss, vil ha blitt så dyktige i å konservere energi at ingenting stråler ut i rommet som våre instrumentkapsler kan oppdage.

T A L L E R K E N - F R A M D R I F T

Det følgende er mottatt fra rommennesker fra "Ashtar Command" (betegnelse på gruppe romvesener og deres flåte av romskip spesielt engasjert i arbeide med Jorden og dens befolkning) i februar 1969 av "Group New Age", Australia. Oversatt og gjengitt med tillatelse fra tidsskriftet OPEN MIND vol. 1, Nr. 5, juli/aug. 1969, av Knut AASheim - INCA.

Kraften til en flygende tallerken blir generert av en liten fri-energi-motor og kan forandre mange forskjellige energi-former til nyttbar kraft.

Mens romskipet opererer innenfor en planet's gravitasjons- og magnetiske felter, er det istand til å omforme den latente kraft "lagret" (innen) i disse felt, og således skaffe kraft i form av elektrisitet. Men endog dette gjøres på en mer perfekt måte enn hva som er kjent på Jorden. På grunn av motorens høyre vibrasjonshastigheter og forskjellige mekanismer i tallerkenen, så ville vanlig "jord-elektrisitet" ikke virke tilfredsstillende i et av våre fartøy. Den ville måtte omdannes til en "høyere tilstand".

I våre fartøy blir denne kraften ledet inn i hoved-kontroll konsollen, som vanligvis er plassert i hoved-sentral-kabinen, men ikke nødvendigvis der. I større fartøy (de interplanetariske og intergalaktiske) er den plassert i den underste del av midtseksjonene og er fjernstyrt fra navigasjonsrummet. Dette er gjort for å unngå å ha store høyspentkabler løpende i fartøyenes lengde.

Lengden på disse "moderskip" kan bli opptil flere miles (1 mile = 1.609 m) lange, og de kan ta flere tusen passasjerer. Et av våre største fartøy kan ta 200.000 mennesker uten trengsel.

Etter at kraften (jeg foretrekker å kalle det kraft fremfor elektrisitet), er dirigert inn i konsollet kan den fordeles etter behov til de forskjellige spoler (coils) plassert på strategiske steder rundt i fartøyet.

Disse spoler er hovedsakelig 7 i antall og er plassert som følger: Den første er i hoved-sentral-søylen som løper vertikalt gjennom sentrum av fartøyet. Denne søyle stikker ut gjennom topp og bunn og ender vanligvis i en kule. Dette gir en større overflate for feltet å samles på, og genereres fra. Selv om detaljene i hvordan disse spoler arbeider, er vanskelig å fatte p.g.a. visse feiloppfatninger på Jorden om hvordan elektroner og elektroniske feltfordelinger oppfører seg, skal jeg prøve å forklare.

Denne spole er i virkeligheten 4 forskjellige spoler arrangert i sett på 2 over og 2 under søylens midtpunkt. I hvert sett er det en indre og en ytre spole. Den indre spole er spunnet innvendig i et rom skapt ved søylens konstruksjon, og er spunnet rundt som på en spoleform. Den har mange tusen vindinger av den fineste tråd, og jeg mener høy-vibrerende omdannet kobbertråd med en hastighet på minst 1.500.000 svingninger pr. nanno sekund. (1 nanno sekund = 1/1.000.000 sek). Denne tråd lar seg ikke skaffe på Jorden, fordi den er skapt ved tankekraft. Den ytre spole er laget av mye tykkere tråd, ca. 1 mm i diam. og spunnet i motsatt retning av den indre delen. Både øvre og nedre sett av spoler er spunnet med motsatt polaritet. Dette gir fullstendig kontroll av det felt som blir generert ved søylens ender. Fordi denne søylen går gjennom det sentrale oppholdsrommet i fartøyet, er det nødvendig å skjerme området mot magnetiske og elektroniske felt. Dette gjøres på 2 måter. Den første er å kle kraftsøylen med en sylinder av umagnetiske materiale som er istand til å absorbere feltet umiddelbart rundt spolene og overføre det til kulene i hver ende av kraftsøylen. Dette eliminerer

feltene generert i fartøyet. Den andre metode er beregnet på å stoppe kraftfeltet som genereres rundt fartøyet, fra å trenge inn i passasjer-området (cabinen).

Dette oppnås ved at flere felter på fartøyets ytre overflate har små elektroniske ladninger som er istand til å frastøte feltet. Dette er hovedsakelig nødvendig når fartøyet stopper og kraftfeltet er slått av, for det kunne trenge inn i fartøyet når feltet faller sammen.

Den andre hovedspole er en ring rundt fartøyets (største omkrets) ytterste kant. Denne kan gis benevnelsen hoved-pulserende spole (M.P.C.). Spole nr. 3 og 4 er plassert over og under M.P.C. De sitter forholdsvis nær denne og benyttes til å skaffe en tilleggs-puls(ering). Jeg vil forklare bruken av disse 3 spoler senere når vi kommer til fremdriftsmåten.

Spoler nr. 5 og 6 er meget viktige, selv om de bare er en enkel ring av tykk tråd over og under spolene 3 og 4. De består altså av kun en vinding og bærer ingen strøm. De er positivt eller negativt ladet avhengig av hva som er nødvendig for å kontrollere flygingen.

Den syvende spole har å gjøre med kontroll av styring og retnings-treghet (directional inertia). (Meget viktig når man ikke har noen hale som på vanlige fly til å sørge for at nesen peker i den retning man flyr). Uten denne ville man ha samme side pekende i samme retning uansett hvilken retning man fløy i. Det spiller ingen rolle om fartøyet beveger seg forover, til siden eller bakover, slike betegnelser er ganske enkelt et spørsmål om personlig orientering, og, som regel, foretrekker man å sitte "vendt mot motoren". Så man bruker altså den 7. spole til å gi en følelse av retning.

Så til det neste interessante: Hvordan den arbeider! Men før man begynner på det så vil et diagram av et tverrsnitt være til hjelp.

SNITT AV TYPISK TALL; SOM VISER PLASSERING AV KRAFT-SPOLER OG KRAFT-FELTETS FORM.

Dette er ikke en plan over et spesielt fartøy, men heller et diagram som viser hovedkomponentenes plassering i forhold til hverandre. Dette fartøy ville være ca. 9 m. i diameter og ha et mannskap på 6 - 8 personer. Benyttet på lange datainnsamlings-ekspedisjoner ville det ha et velutstyrt laboratorium.

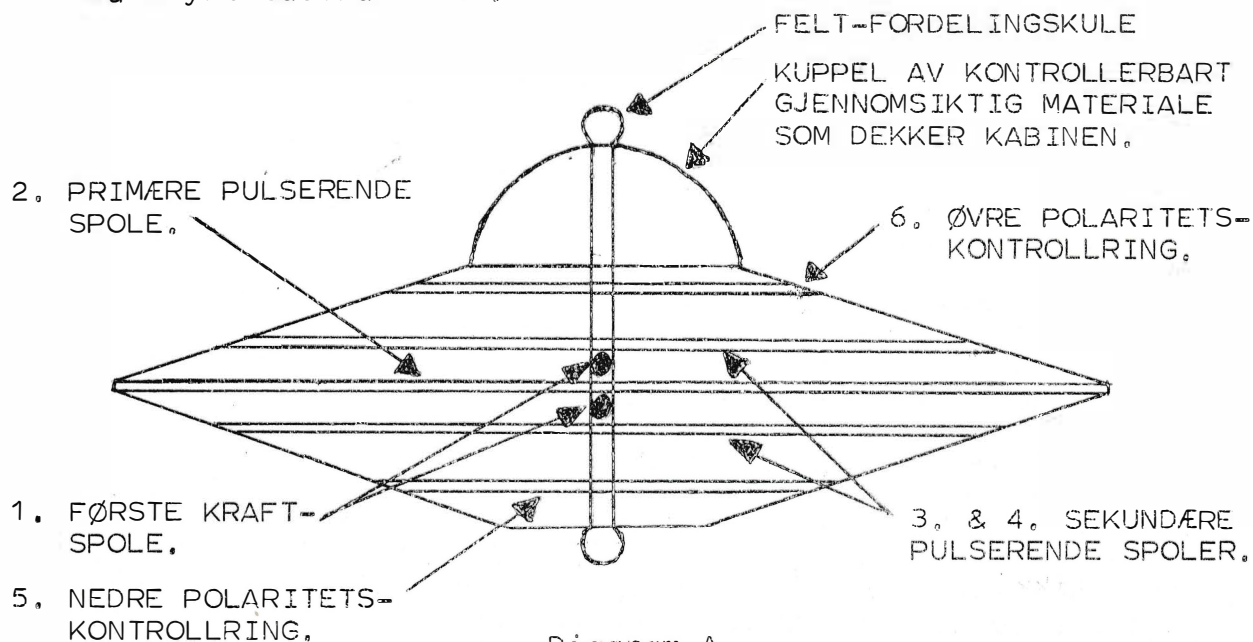
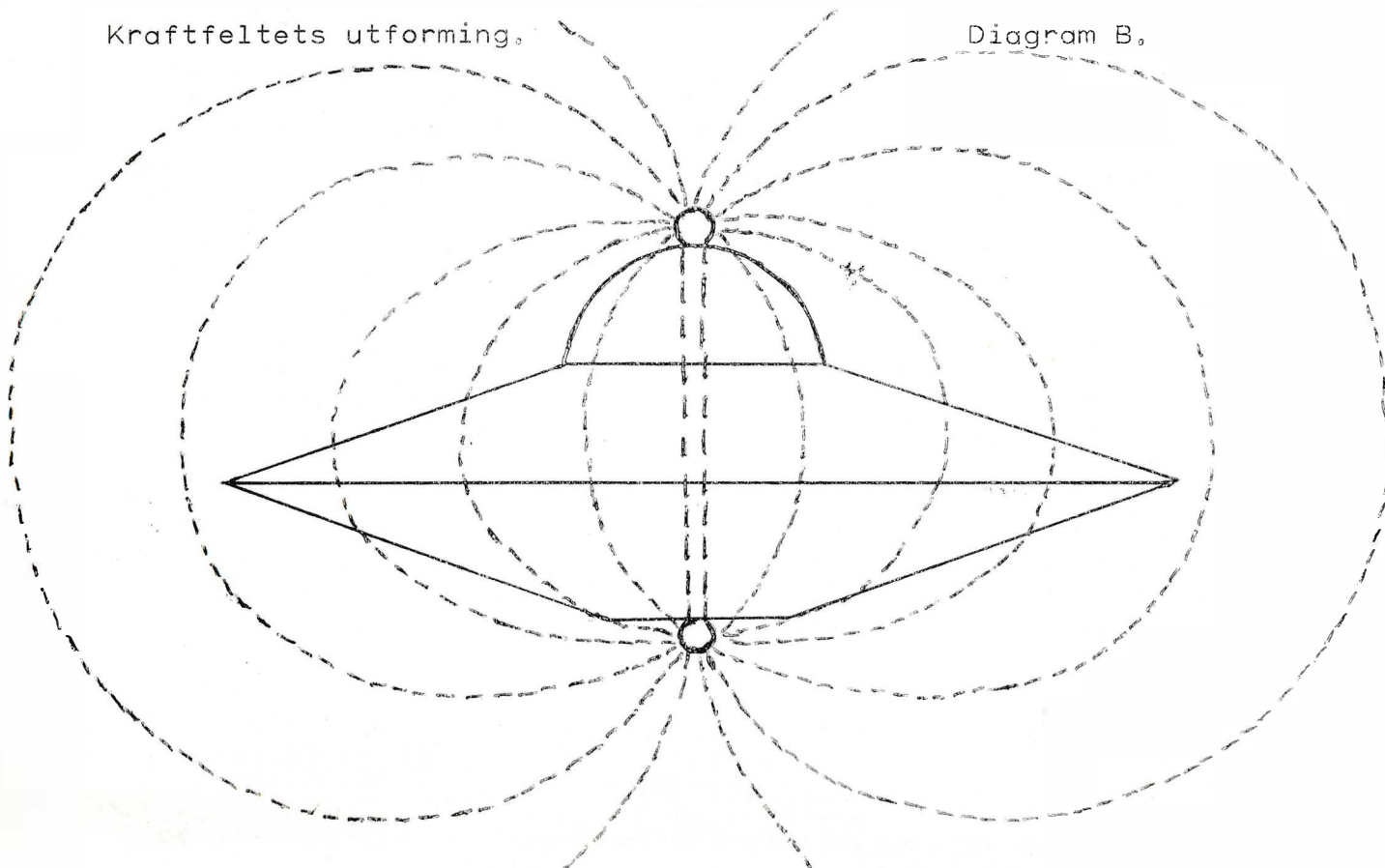

Diagram A.

Kraftfeltets utforming.

Diagram B.

Når hovedspolen (1ste kraftspole) blir tilført energi, virker den mere eller mindre som en kraftig stavmagnet, med en nord og sydpol, en på toppen og den andre i bunnen. Dens kraftfelt omslutter fartøyet fullstendig som vist i diagram b. Som man kan se, passerer feltet gjennom fartøyet, og ved lave intensiteter har dette ingen betydning, men når kraftfeltets styrke økes, blir dette meget farlig for mannskapets helse.

Det er her den magnetiske beskyttelses-anordning tas i bruk, (nr. 2 av de to nevnte) og skyver feltet ut til fartøyet ytre vegg, slik at det egentlig innvendige arbeidsområdet er et slags magnetisk vakuum. Når dette feltet er satt opp, og dets form og intensitet er avlest på instrumentene, kan det avgjøres hvilket sett med pulserende spoler som skal benyttes og hvilken polaritet som kreves av kontrollringene. Man vil være unnskyldt for å tro at den vil være den samme hele tiden, men det er ikke tilfelle, for i visse områder, er planetens eget magnetfelt sterkere, eller formet på en uvanlig måte (som man f.eks. finner over naturlige hvirveler). Mønsteret (feltet) varierer derfor under flygingen, og vi har et system av automatisk kompensasjonskontroll for fartøyet som holder det på den kurs, og i den retning som piloten ønsker.

I gamle dager måtte han være flink i hoderegning og rask til å følge de magnetiske kartene som vi har over de fleste planetene. Hvis han ikke foretok de nødvendige beregninger hurtig nok, og kompenserte for de magnetiske forandringer, ville han snart være ute av kurs. Det systemet vi nå har tatt i bruk er meget enkelt, og utelukker nødvendigheten av at piloten har eksamen i høyere matematikk.

Nå da vi har et sikkert og kontrollerbart kraftfelt rundt fartøyet, er vi istand til å aktivisere den primære pulserende spole. For å gjøre dette, energiserer vi den først med en direkte strøm, og

skaper derved et tilleggfelt som forhøyer hoved-kraftfeltet og øker sterkt dets intensitet.

Igjen vil det være vanskelig å forklare konstruksjonsdetaljene i denne spolen, da jordisk terminologi har feil mening av de rette ord. Det er hovedsaklig en spole beregnet på å gi et rørformet roterende felt rundt spolen. Med andre ord, feltet og spolen er konsentriske sirkulære rør, det ene innenfor det andre.

Så langt er alt klart, men vi står fremdeles på bakken! Det neste skrittet er å forandre dette sirkulære felt til et Resonansgivende magnetisk kraft (R.M.F.) Dette gjøres på 2 måter. Den første er å heve feltets intensitet og legge på en pulserende istedenfor en direkte strøm i spolen. Dette er ingen vanlig pulserende strøm som man kjenner til på Jorden, framstilt ved vibrasjoner (oscillators), det er en puls med en egen vibrasjonshastighet på 1.750.000 perioder pr. nanno-sekund. Den egentlige "på - av" pulsen behøver ikke være så hurtig. Vi begynner vanligvis med 50 perioder pr. sekund og øker så sakte pulsens hastighet til 100.000 perioder pr. sek. Dette er ikke alt som er verd å vite om R.M.F., men jeg har ikke tillatelse til å gi flere detaljer på det nåværende tidspunkt. Når du og dine venner har passert 1ste hoved-barriere, og er på god vei mot den 2ndre vil du gjennom større forståelse være i stand til fullt ut å fatte den fine enkelheten i R.M.F.

Lignende resonans-pulser benyttes til spole 3 og 4 (sekundære pulserende spoler). Dette forårsaker en sammenvirkning mellom feltene og svevning-pulsering (beat oscillations) settes opp.

Bølgeformene som genereres på denne måte forlenger seg utover ved fartøyets øvre seksjoner og etter som feltet forandres av de sekundære pulserende spolers varierende hastigheter, bøyes denne bølgen nedover og for-driver således Jordens eller en annen planets, magnetiske og resonansgivende magnetiske felt (R.M.F.) på en slik måte at fartøyet beveges vertikalt eller i en hvilken som helst retning av den latente tendens i planetens felt til å returnere til status quo etter å ha blitt meget fordreid (av oss).

Det er mer ved en flygende tallerken enn hva øyet kan se, og mange av jordens flyvåpen har fanget noen tallerkner med makt og i enkelte tilfelle mannskapene også. I et tilfelle var et romskip uskadd etter en nødlanding og deres vitenskapsmenn satte igang å arbeide for å finne ut hvordan den virket. Noen av topphjernene i landet ble innkalt for å undersøke fartøyet. En gruppe psykologer satte igang for å undersøke hjernen til skipets kaptein. Han er en nær venn av meg, og de prøvde uten hell å få tallerkenens hemmelighet ut av ham.

De klarte ikke å få romskipets mekanisme til å virke, men når kapteinen ble tatt ombord fikk han det til å fly. Dette var en stor gåte for dem. Selvfølgelig var hans vibrasjonshastighet så mye høyere (hurtigere) enn deres, og hans tilstedeværelse i fartøyet hevet vibrasjonshastigheten på visse komponenter slik at de funksjonerte normalt. De truet og tyranniserte ham, men til ingen nytte, og til slutt lot de ham gå. Straks forsvant han for deres øyne. Vi "stråle-forflyttet" ham hjem ved molekylær transferens.

oooooooooooo0000000000oooooooooooo

Ovenstående artikkel må ikke gjengis helt eller delvis uten tillatelse (skriftlig) fra oversetteren: Knut Asheim, Postboks 142, N-2073 BØN.

oooooooooooo0000000000oooooooooooo

H V E T E N O G K L I N T E N

av

BRINSLEY LE POER TRENCH - LONDON

Vårt hjem i verdensrommet som vi kaller Jorden, beveger seg sammen med andre planeter i dette solsystem inn i nye områder hvor vi vil møte meget intense kosmiske energier. Disse kraftige energier har allerede begynt å påvirke

oss åndelig, mentalt og fysisk. Faktum er at de i mindre grad allerede har påvirket oss en tid, og vil ha økende effekt i de kommende år.

Forfatteren er en meget anerkjent mann i internasjonale UFO-kretser. Han har tidligere vært redaktør for det engelske magasinet FLYING SAUCER REVIEW, og er forfatter av flere UFO-bøker, samt mange artikler.

Dette er årsaken til den plutselige økning i vold, forbrytelser og kriger. Vi må også ta med det økende antall jordskjelv. Jeg vet at det har vært jordskjelv, men jeg er en av disse merkelige menneskene som hevder at planeten vi lever på er et levende vesen. Alt på den lever. Plantene, jorden selv og menneskene og dyrene på den. Ja endog metallene i en viss grad. Vi har alle hørt om metall-tretthet. Alt på denne planeten er en form for energi. De kosmiske energiene som jeg nettopp har nevnt påvirker også planeten selv, og så får vi et økende antall jordskjelv.

Foruten økningen i voldshandlinger og liknende tendenser, er det også en markert økning i antallet åndelig-orienterte mennesker som blir mer oppmerksomme på sitt virkelige identitet og som knyttes sammen med andre med samme forståelse i alle land. Endelig vil dette vise seg å være den bibelske profeti om utskillingen av hveten fra klinten som ville skje i de siste dager.

Disse kosmiske energiene er helt upartiske. Men hvis et individ er orientert mot et materialistisk liv eller mot forbrytelser, vold, osv., så vil disse energier, som nå blir kraftigere, forårsake at det blir ennå mer aggressivt eller materialistisk.

På den annen side, hvis et individ er åndelig orientert, så vil han eller henne få ennå større viten og forståelse, og nå et høyere bevissthetsstadium.

Alt dette kan kanskje høres litt drastisk og kontroversielt ut. Vel, i et hvert fall er det noe å tenke over. Jeg vil forsøke å forklare dette litt nærmere. I meget lang tid har denne planet vært trenings-senteret for eksamen til kosmisk borgerskap, og den gjøres nå klar for en høyere oppgave. I tusener av år har Jorden vært stedet hvor mennesker har lekt, elsket og levet. Noen har tatt "eksamen", andre har ikke. Nå skal denne planeten ta sin plass som en fullgod medlem av Galaxen, i fullt kulturelt og vennskaplig samkvem med andre verdener.

For syv år siden, i min første bok "The Sky People" (Himmel-folket), forutsa jeg at dette ville hende. Tempoet er økende alle steder, og vil fortsette å øke. Tilstanden i verden idag kan sammenlignes - for å bruke en analogi - med en skitten blekkflaske som skylles ut med kaldt rent vann. Hva skjer? All smuss og skitt på bunnen av flasken (vold, krig og forbrytelser) stiger opp til overflaten når det kalde vannet (som representerer de kosmiske energier som bringer nye åndelige og vitenskapelige tanker til menneskehetens beste) strømmer inn. Til slutt vil det ikke være meget igjen i flasken (Jorden).

Jeg har prøvd, ved denne lille analogi, å forklare det som skjer

nå. Til sist, vil mennesker som går inn for vold, mord og andre ubehagelige ting ikke være istand til å leve på denne planeten, fordi de vil bli "skyllet ut" av de nye kosmiske energier. Det kan synes en tid, etter som mer og mer skitt kommer opp til overflaten, - som livet er vanskeligere. Men, - alt er såre godt. Flasken (Jorden) vil snart være rensket.

Vi bør alle - i disse tider - forholde oss rolig og meditere over den kommende Nye Tidsalder med kosmisk bevissthet. Sky Scouts (UFO-speidere) alle steder, vil, etterhvert som de blir mere klar over hva som i virkeligheten skjer, virke som en kjede av fyrtårn over hele verden som gir fra seg LYS i disse vanskelige tider.

oooooooooooo000000000000oooooooooooo

Artikkelen er gjengitt fra bladet "SKYWATCH". Bladet utgis av International Sky Scouts i Durban, Syd-Afrika. Oversatt av Knut AAsheim.

oooooooooooo000000000000oooooooooooo

UFO-ASPEKT: NYTT FRA VITENSKAPEN,.....

Både i Øst og Vest arbeider vitenskapsmenn stadig med teorien om flere planeter i vårt eget solsystem. Her er noen av de seneste resultater:

TEORI OM EN TIENDE PLANET: Britiske og amerikanske astronomer undersøker en teori, hvoretter det befinner seg en tiende planet i vårt solsystem, lengere fra Solen enn Pluto.

Uregelmessigheter i den åttende planet Neptuns bane har ført til antagelse av, at Neptuns bevegelse omkring Solen kunne være påvirket av tiltrekningskraften fra en planet på den andre siden av Pluto. (Berl. Tidn. 18. nov. 1971.)

FIRE UKJENTE PLANETER: Moskva (APN). Det er ennå minst to - muligvis fire - planeter i vårt solsystem, som ikke er lokalisert, mener en sovjetisk astronom Saveli Gamburg. Han bygger sin antegelse på symmetrien i planeternes fordeling og mener på dette grunnlag å kunne fastslå, at det må befinne seg ennå en planet mellom Merkurs bane og Solen. Utenfor den fjerde planet Pluto vil man antagelig kunne finne en eller to, muligvis enda tre planeter.

Gamburg har i sine observasjoner av kjempeplanetene Saturn og Jupiter bemærket den ytterste presise oppdeling av deres måner i fire adskilte grupper.

Hver av dem kjennetegner ved antallet av mini-planeter, deres dimensjoner, avstanden mellom banene og eiendommeligheter ved deres rotasjon. For eksempel har de fjerneste måner i hver "familie" omvendt rotasjon (mot uret), mens deres ekvatoriale plan har steil heldning i forhold til moderplanetens ekvator.

Nye metoder i beregningen av planetenes avstands-symmetri vil etter Gamburgs oppfatning føre både til oppdagelse av nye planeter og til beregning av meget fjerne drabanter antall og baner. Gamburg mener, at Saturn har minst fem slike drabanter og Jupiter tre. (Hovedbladet, 12. sept. 1971.)

STRØTANKER,.....

Vær aldri redd for en fiasko - i den ligger allerede spiren til en ny seier.

Heller gjøre noe forkjært, enn slett ingen ting gjøre, for ut av feiltagelsen fødes en erfaring ved hjelp av hvilken vi kan gjøre det helt riktige neste gang.

Det er klokt å innse, at man har gjort en dumhet. (NYT, juni 1972)

DET MENNESKELIGE VESENS MENTALITET - kortfattet
billedlig beskrivelse,

Størstedelen av jordens overflate er dekket av vann. Ved lav temperatur forandrer vann tilstand, det blir til fast stod - Is. Is er noe lettere enn vann, Is flyter derfor i overflaten. I verdenshavernes kalde områder forekommer flytende ismasser undertiden som store klumper - kalt isberg. Skjønt isberg kan rage høyt opp er allikevel ca ni tiendedeler under vannoverflaten,

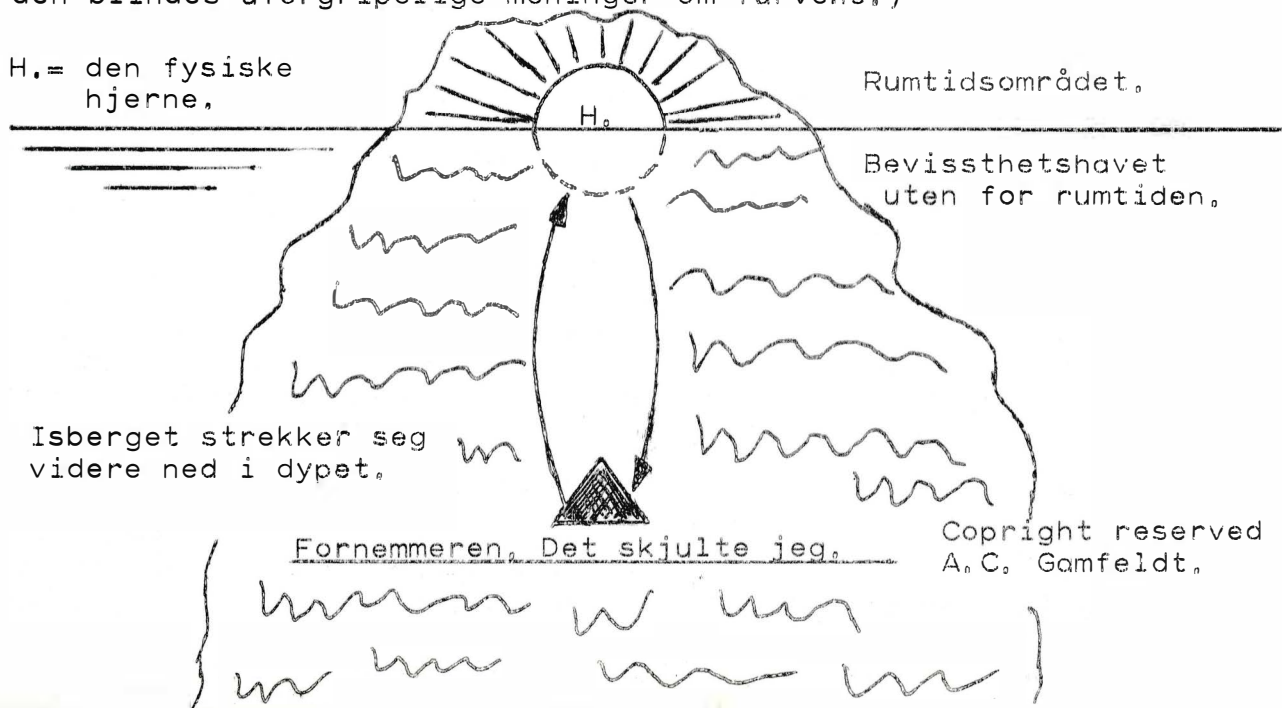
Det har falt meg inn, at et slikt isberg kan utgjøre et utmerket bilde på det menneskelige vesens mentalitet. - Mennesket har en fysisk organisme med en fysisk hjerne, som setter mennesket i stand til å oppleve den fysiske verden og mere eller mindre å gjøre seg gjeldende i den fysiske tilværelses-sone.

Siden det fysiske legemes fødsel har mennesket en objektiv personlighet, som det som regel feilaktig kaller for "Jeg". Denne del av mennesket kan sammenlignes med den del av et isberg, som rager opp over vannoverflaten. Det omgivende rum opp ovenfor denne overflate må altså sammenlignes med den fysiske rumtidsverden,

Mennesket har ikke blott denne objektive bevissthet, som kun er et organ eller redskap for det subjektive eller skjulte indre vesen. Menneskets virkelige jeg er omgitt av den subjektive mentalitet uten for rumtiden. Denne mentalitet er av et veldigt omfang og kan sammenlignes med den del av et isberg, som befinner seg under vannets overflate. Vann og is er samme stoff - blott i forskjellig tilstand.

Det virkelige eller subjektive menneskelige vesen kan også sies å svømme i det universelle mentalitetsocan, som består av guddommens mentale energier.

Mennesket adskiller seg fra disse energier blott ved å befinne seg i en annen tilstand. - De egentlige mentale funksjoner skjer i den subjektive bevissthet. Sanseinntrykk fra den objektive organisme forplanter seg videre til "fornemmeren" i det subjektive område. Alle tanker og viljeimpulser kommer fra dette område og transformeres videre gjennom hjernen til den fysiske organisme. Denne fornehmer ikke at det skjer således. Den objektive personlighet tror derfor feilaktig, at den tenker med hjernen, ser med sine øyne, o.s.v. - Det skjulte virkelige menneske er "fornemmeren" med sin subjektive åndelige mentalitet under overflaten, hvilket vil si uten for rumtiden. - - - (Den seende bør ikke la se avfekte av den blindes uforgripelige meninger om farvene.)

ERLING KAYSER i BT 1. april 1972:

TANKETRENING

Enkelte tanker slår oss som store og verdifulle. I bunn og grunn er vel enhver tanke og all aktiv tenkning fantastisk. "En eneste tanke fyller hele uendeligheten" - sier William Blake. Kanskje mener han at i hele universet er det bare en eneste virkelig stor og egentlig tanke som er verd å nærme seg? Eller mener han at hver minste lille tanke er stor som kosmos selv? Han kan ha ment begge deler i forening.

William Blake var visjonær. Han så syner av himmel og helvete, av engler og djevler, av Gud og satan. Han kom i ekstase og løftet seg på en måte ut av seg selv. Dette skjedde under inderlig åndelig samling. Det er mulig at den store tanken for ham var opplevelsen av enheten i hele tilværelsen slik den åpnet seg under meditasjon.

Mange hellige menn, ekstatikere og mystikere har hatt samme følelse av å vandre inn i enheten og storheten og uendeligheten under meditasjon. Mange lengter i dag etter slike store og mysteriøse opplevelser.

Her kommer kanskje vitenskapen til hjelp.

Hjernen arbeider elektrisk. Aktiviteten i hjernecellene kan vi derfor registrere ved hjelp av et apparat som tegner opp de elektriske svingningene i hjernen. Vi får opptegnet en kurve som ser halsbrekkende ut, men der det viser seg at takker og bølger kommer rytmisk igjen. Vi har alfa beta delta og teta-takker. De siste er relativt sjeldne, men interesserer mest i forbindelse med meditasjon og spregning av vanlige tankebaner. Det viser seg nemlig at når vi registrerer hjernens elektriske aktivitet på elektroencefalogrammet, forkortet EEG så kommer teta-takkene bare ved dyp konsentrasjon. En sammenheng er sannsynlig. Antagelig er det så at enhver som er i dyp meditasjon vil produsere teta-takker. Og omvendt: finner vi teta-takker så antyder det at vedkommende er inne i dyp tenking, muligens til og med inne i en visjonær tilstand.

Disse antagelser drev forskere i Tokio til å undersøke munkes med stor meditasjonstrening. Det viste seg som ventet rikelig teta-takker på kurven. Vi kan altså anta at jo mer hjerneaktivitet å la teta-takker viser på kurven, desto større og egentligere og mer visjonær er tanken bak.

Hvis jeg nå tenker meg selv på vei inn mot meditasjon og samtidig lar hjerneaktiviteten registrere fortløpende, så skjer noe interessant: Etterhvert som jeg prøver å lede hjernearbeidet henimot meditasjon, vil jeg på registreringskurven min se glimt av teta-takker. Når jeg er på uriktig vei, vil kurven vise andre tegn. Jeg kan kort sagt ledes av mine egne spor på EEG-kurven.

Det har vært gjort endel undersøkelser av denne art, og det med forbløffende resultater. Etter 4-6 uker kan kandidaten eller lærlingen føres inn i meditasjonens verden. Det artige er at det er han som leder seg selv. Hjernearbeidet projiseres over på kurven som film på en skjerm. Kandidaten vet hvor han er og hvor han går. Tanken følger teta-takkene.

Som kjent er det vanligvis en vanskelig og møysommelig prosess å lære meditasjon. Egentlig ekstatiske og visjonære opplevelser kan vel ikke innlæres fra andre i det hele tatt. Men ved selvtrening der veien altså merkes opp av ens egne tankespor på kurven, kan vi nå inn mot dyp tenkeevne i løpet av få uker.

MENTON - FRÅSEGNA:

Ein bodskap til 3½ milliard grannar på planeten
Jorden frå biologar og miljø-vernforskarar.

Sjølv om vi lver geografisk skilde, med heilt ulike kulturar, språk, oppfattingar, politiske og religiøse overtydingar, vert vi i vår tid likevel sameinte gjennom ein felles fare. Denne faren er av eit slag og eit omfang som mennesket aldri tidlegare har kjent til, og han botnar i eit samspel av ulike fenomen. Kvar for seg ville dei stilla oss framfor enorme problem. Tilsaman er det ikkje berre sannsynleg at dei i nær framtid vil føra med seg skræmmande auke av menneskeleg lidning, men og at dei trugar med heil eller delvis utsletting av livet på jorda.

Som biologar eller miljøorienterte forskarar ynksjer vi ikkje å gjera framlegg om spesielle løysingar på desse problema. Men vi vil peika på at dei eksisterer, at dei er verdsomspennande, innbyrdes avhengige, og at dei berre kan løysast dersom det lukkast å skuva særinteresser til sides for realisering av vårt verkelege felles behov.

Problema er fylgjande.

Miljøforverringa: Kvaliteten på miljøet vårt vert forverra snøggar enn nokon gong før. Dette er tydelegare i nokre delar av verda. Der har den offentlege uroa og teke til å syna seg, medan miljøforverringa andre stader tykkjast vera eit fjernt og uvedkomande problem. Men det eksisterer berre eitt felles miljø. Det som skjer ein stad påverkar heilskapen. Det best kjende dømet på denne prosessen er den verdsomspennande opphopinga av giftige stoff som kvikksylv, bly, kadmium, DDT og andre klorerte samansetjingar i næringsemne. Desse giftemna er og påviste i vevet hos fuglar og andre dyr langt borte frå staden der giftstoffa opphavleg vart nytta. Oljesøl, industriavfall og utslepp av ymse slag har hatt uheldig innverknad på mest alt ferskvatn og alle kystområde over heile kloden. Det same gjeld kloakkvatn og anna organisk avfall som er slept ut i mengder som er større enn omskapingsevna til det normale stoffkrinslaupet i naturen. Over storbyane heng tunge skyer av "smog", og luftborne tilsulkingsprodukt har drepe treslag fleire hundre kilometer frå utsleppstaden. Endå meir alarmerande er dei pågåande og ansvarslause freistnadene på å realisera nye teknologiske prosessar og prosjekt (t.d. supersonisk transport og planlagde utvindingar av atomkraftverk) utan å stogga opp eit bel og tenkja over dei moglege langtidsverknadene på miljøet.

Naturressursane vert oppbrukte.

Trass i at jorda og naturressursane på jorda er avgrensa og delvis står i fare for å ta slutt, bruker industrisamfunnet opp mange av dei ressursane som ikkje let seg fornya og vanrøktar dei som potensielt kan nyast opp att. Samstundes utnyttar det råstoffkjeldene til andre land utan å ta omsyn til tapet den noverande folkesetnaden i desse landa lir og utan omsyn til kva dei kommande generasjonane vil trenge.

Jorda tek alt no til å syna skort på visse materielle ressursar som er avgjerande for eksistensen til industrisamfunnet. Det vert laga planar for å utvinna mineral frå havbotnane. Slike tiltak vil ikkje berre krevja kolossale tilførsler av pengar og energi (og forrådet vårt av energigjevande brensel er avgrensa), men dei bør ikkje setjast i verk før eventuelle verknader på dyre- og plantelivet i havet er omhyggeleg granska. For det er ein del av naturressursane

våre og ei kjelde til proteinrik menneskeføde. Ein har teke i bruk mest alt grøderikt jordbruksareal med vasstiltførsler på jorda. Likevel tek ein årleg millionar hektar ut av drift, særleg i dei industrialiserte landa, til industriføremål, vegar, parkeringsplassar, osv. Skogrydding, oppdemming av elvar, ukontrollert bruk av pesticidar og skogdrepende middel, massiv gruvedrift på jordoverflata og andre stuttsynte eller lite produktive tiltak har vore med på å skipla den økologiske jamvekta. Dette har alt hatt katastrofale verknader somme stader. På lengre sikt kan det få uheldig innverknad på produktiviteten i store deler av verda.

Jamvel under dei beste tilhøva kan ikkje jorda yta dei ressursane som er naudsynte for å gje alle folk same forbruket som dei fleste industrialiserte samfunna har i dag. Og kontrasten mellom dei levevilkåra som den djupaste fattigdom skaper og dei som rikdomen tillet, vil framleis vera ei kjelde til konflikt revolusjon.

Folkemengd, overfolking og svalt.

Det vert rekna med at den noverande folkemengda er $3\frac{1}{2}$ milliard. Prognosar som reknar med ei heløig gjennomføring av dei noverande programma for å kontrollera folketalet, set folkemengda til $6\frac{1}{2}$ milliard i år 2.000. Det har vorte sett fram optimistiske spådomar som byggjer på ei utvikling av tekniske og naturlege ressursar som skulle gjera det mogleg å fø, kle, og hysa ei endå større folkemengd. Men det er ei aktuell kjennsgjerning at så mange som to tredelar av den noverande folkemengda på jorda er underernærte, og at vi trass i livnæringsmessige framsteg, lever med trugsmålet om omfattande hungersnaud. Tilsulking og økologisk nedbryting påverkar alt no nokre næringskjelder. Freistnadene på å heva den livnæringsmessige standarden skaper ofte sjølv tilsulking.

Dessutan er dei nakne tala over folkemengda ofte misvisande avdi ein ikkje tek omsyn til forbruksfaktoren. Ein har rekna ut at eit menneske som vert født i USA i dag, i levetida si vil bruka opp minst 20 gonger så mykje som eitt født i India, og det vil forureinsa omkring 50 gonger meir enn dette. Med omsyn til miljøpåverknaden er difor dei høgindustrialiserte landa også dei tettast folkesette.

Trongen mennesket har til plass og til det å kunna vera for seg sjølv i ein viss mon, let seg vanskeleg fastslå nøyaktig, sjølv om han er reell og kan målast. Vi lever ikkje av brød åleine. Sjølv om teknologien kunne produsera store nok mengder av syntetisk føde til alle, ville folketettleiken i samband med folkeauken truleg få øydeleggjande sosiale og økologiske fylgjer.

Krig.

Fram gjennom soga har ingen menneskeleg aktivitet vore så ålment fordømt og praktisert som krig. Utan stogg har ein gjennom gransking streva etter å utvikla endå meir øydeleggjande våpen og krigsmetodar. Når vi no har framstilt det ytste våpnet og innsett kva fylgjer det kan få, vik vi tilbake for å bruka det. Men otten vår held oss ikkje frå å fylla lagra våre med kjernefysiske våpen i ein slik mon at vi vil vera i stand til å sletta ut alt liv på jorda fleire gonger. Han held oss heller ikkje ifrå blinde og tankelause eksperiment med biologiske våpen både i laboratoriet og på slogmarka. Han har heller ikkje halde oss borte frå å vera med i "små" krigar eller i aggresjonshandlingar som kunne føra til atomkrig. Sjølv om vi slepp unna den siste og altomfattande krigen, sluker opprustingstiltaka fysiske og menneskelege ressursar som istaden burde nyttast til å skaffa mat og hus til dei som lir i verda og til å berga og forbetra miljøet vårt.

Det er klårt at krig ikkje berre kan førast tilbake til den naturlege stridshugen hos mennesket, då det nokre stader har lukkast for mennesket å få til stabile og nokolunde fredelege samfunn med avgrensa

geografisk rekkjevidd. Det er tydeleg at faren for global krig i dag er knytt til to omstende:

- Ulikskapen som skil dei industrialiserte og dei ikkje-industrialiserte delane av verda og avgjerda til millionar økonomisk undertrykte menneske om å betra kåra sine.
- Konkurransen om makt og økonomisk føremon mellom anarkistiske nasjonar som er uvillige til å gje avkall på sjølvkjære interesser til føremon for eit samfunn med større rettferd.

Formulert på denne måten tykkjest problemet mest å vera uløysande. Men tidlegare har menneskeætta likevel synt ei utruleg evne til tilpasning og utfalding. Kan henda ho endå ein gong kan gjera svart-synet vårt til skamme, no ho står andsynes noko som kan bli det ytste trugsmålet mot ein eksistens i framtida.

Kva kan gjerast?

Det førenemde er berre ei mangelfull opprekning av dei problema vi står framfor. Det er snautt nokon freistnad på å greia ut om årsakene. I røynda kjenner vi ikkje det fulle omfanget verken av problema eller løysingane deira. Vi veit at jorda og alle dei som bur på henne er i vanskar. Vi veit at talet på vanskar vil veksa, dersom vi ikkje gjer noko med dei.

I 1940-åra, då ein sette seg føre å utvikla atombomba, la USA hand på 2 milliardar dollar og skaffa seg ekspertar frå heile verda for å greia arbeidet på to år. Under månekaplaupet i 1960-åra ofra USA mellom 20 og 40 milliardar dollar for å koma først. Både Sovjet-Samveldet og USA ofrar stendig milliardar av dollar på romforskning.

Massiv forskning for å løysa problema som trugar eksistensen til menneskeætta fortener verkeleg høgare prioritet enn atom- og romforskning. Den burde straks ta til i liknande målestokk og med ei endå sterkare kjensle av kor naudtvingande det er. Ei slik forskning burde finansierast av industrinasjonane. Dei er ikkje berre best rusta til å bera kostnadene, men bruker og storparten av ressursane og lagar sjølv mest tilsulking. Forskinga burde takast hand om av kvalifiserte personar innanfor ulike disiplinar utan omsyn til nasjonalitet og restriktiv nasjonalistisk politikk.

Då krisa er så trugande, bed vi om at ein tek fylgjande steg, jamvel om forskinga framleis står på. Dette inneber ikkje patentløysingar, men rådgjerder som skal hindra at situasjonen når eit punkt der ingen veg fører attende:

- 1 Eit stopp-påbod mot teknologiske nyoppfinningar som ein ikkje kan vita verknaden av og som ikkje er avgjerande for lagnaden til mennesket. Dette ville omfatta nye våpenformer, luksustransport, nye og uprøvde pesticidar, fabrikkasjon av nye plast-typar, reisinga av nye, store atomkraftverk, osv. Det ville og femna om ingeniørarbeid som ikkje har vorte vurdert økologisk: oppdemming av store elvar, "landvinning" i urskogområde, undersjøisk gruvedrift, osv.
- 2 Bruk av eksisterande forureinsingskontroll med dei teknologiske oppdagingane denne kan gje til energiproduksjon og industri ålment sett. Omattbruk av materiale for å minka uttappinga av ressursane våre. Ei snarleg gjennomføring av internasjonale konvensjonar om miljøkvaliteten og med høve til å revidera desse ettersom kjennskapen til miljøkrava aukar.
- 3 Meir effektive program for å demma opp folkeauken i alle delar av verda, i det ein innser at dette må skje utan inngrep i borgarrettane. Det er viktig at desse programma vert fylgde opp av reduksjon i forbruket hos dei privilegerte klassane og at det vert

ei meir rettvis fordeling av føde og andre gode mellom nasjonane.

4 Same kva for vanskar som er knytte saman med inngåinga av avtalar, må nasjonane finna vegar til å avskaffa krig, til uskadeleggjering av dei kjernefysiske våpna og til øydeleggjing av dei kjemiske og biologiske våpna dei har. Fylgjene av ein global krig ville bli momentane og uopprettelege. Det må difor vera ein del av ansvaret til einskildindividet og einskildgruppa å nekta å vera med på forskning eller prosessar som, dersom dei vart nytta, kunne føra til at menneskeætta vart utrydda.

Jorda som har tykkjast vera så stor, må no sjåast så lita som ho i grunnen er. Vi lever i eit lukka system, og både livet vårt og livet til komande generasjonar er avhengig av jorda og medmenneska våre. Dei mange sakene som skil oss er difor uendeleg mykje mindre enn alt som bind oss i hop og den felles faren som sameiner oss.

Vi trur det er sant i bokstaveleg meining at menneska må bryta motsetnadene mellom kvarandre for å kunna få ha jorda som heimen sin. Det kan syna seg enklare å finna løysingar på dei aktuelle problema som svolten, overfolkninga og krigsfaren stiller oss andsynes enn sjølv formelen for det samarbeidet som skal føra til løysingane. Men vi må byrja,

MENTON, 1970.

Conrad A. Istock, USA
Professor i biologi,
Rochesteruniversitetet.

Donald J. Kuenen, Nederland,
Professor i zoologi og tidlegare
rektor for Universitetet i
Leiden.

Klaus Meyer-Abich, Vest-
Tyskland, Fysikar, Max-
Planck Institutt for
gransking av livsvilkåra i
den teknisk-vitskaplege
verda.

Pierre Lepine, Frankrike,
Chef de Service på Pasteur-
instituttet, medlem av
vitskapakademiet.

Lawrence Slobodkin,
Professor i biologi, Stats-
universitetet i New York.

Cao Ngoc Phung, Vietnam, (i
eksil) professor i biologi
for universiteta i Saigon
og Hue.

Denne fråsegna har hittil fått 2.100 underskrifter frå biologar og miljøvernforskarar i 23 land, dvs. frå mellom 75 og 80 % av dei tilspurde - noko som tydeleg syner det representative i tiltaket.

oooooooooooo0000000oooooooooooo

Menton-fråsegna er hentet fra StudVest nr. 12 for 1971. Artikkelen: "Historien og menneskehetens framtid", i forrige nummer, er et foredrag som også er gjengitt tidligere i år som kronikk i BT.

Etter som dags- og ukepressen i den senere tid har hatt flere informative artikler om de samme emner som har vært behandlet i våre to artikler, skal vi ikke forfølge disse tema så alt for meget med gjentagelser akkurat nå. Vi skal istedet forsøke å følge problemene opp senere, med aktuelle korte oversikter, vesentlig av stoff som ikke blir gjengitt i større omfang i pressen.

Som et forslag til lesere, vil vi oppfordre: med utgangspunkt i de to forannevnte artikler, å skrive et innlegg til lokale avisers "brevspalter". Informasjon om disse problemer er som allerede nevnt viktig. Det behøves, ved å benytte denne stadig like aktuelle brevspalten, ikke megen innsats for å yte et lite bidrag til større forståelse av sakens enorme omfang, som også det enkelte individ vil bli konfrontert med i stadig større grad de nærmeste årene.